

Парафія — місце зустрічі з живим Христом

Центром Євхаристійного життя, де миряни об'єднуються навколо Христа є парафія. Саме тому Священний Синод проголосив програму нашої Церкви «Жива парафія — місце зустрічі з живим Христом». Добрі миряни є добрими й відповідальними парафіянами.

Іспит сумління доброго парафіянина

1. Чи знаю я назву церкви, парафії, єпископа і пароха моєї парафії, до якої я належу?
2. Чи я дійсно переживаю за спільне добро парафіяльної родини, чи просто спостерігачем, або, не допусти Боже, критиком всього, що відбувається у парафії?
3. Скільки часу я віддаю для спільногодобра моєї парафіяльної родини?
4. Чи я ділюся моїми талантами, здібностями, вміннями, фінансами, професійними навиками, якими Господь мене обдарував?
5. Чи я готовий пожертвувати особистим добром заради спільногодобра, відмовитися від чогось, щоб комусь було добре?
6. Чи за останній Богом даний рік життя, я, будучи лікарем, вчителем, столяром, бізнесменом зробив хоч одне добре діло «просто так» для добра парафії?
7. Чи я спричинився до краси храму, в якому я молюся Господеві?
8. Чи я запропонував свою допомогу і послуги моєму пароху?
9. Чи я беру активну участь у всіх парафіяльних заходах: богослужіннях, паломництвах, прощах, таборах, катехизації, навчаннях?
10. Чи я люблю мою парафію, мій храм і мою парафіяльну спільноту, розповідаючи про них моїм друзям і приятелям? Чи я їх запрошу відвідати нашу парафію?

Мученику Володимире,

ти був завжди вірний своєму обов'язкові. Ти сумлінно і відважно сповняв його навіть у трудних і небезпечних обставинах. Ти не побоявся за це життя віддати. Тож випроси й мені у Бога ласку сумлінного виконання моїх обов'яз-

ків, радості і ревності у сповненні моїх щоденних християнських повинностей. Амінь.

Блаженний Володимир Прийма народився 17 липня 1906 року Божого в с. Страдч біля Львова у добрій християнській сім'ї Івана та Ганни Прийми. Закінчивши дяківську бурсу при Митрополитові Адрієні Шептицькому, був дяком і диригентом у церкві с. Страдч, брав активну участь у житті парохії. Володимир та його дружина Марія, батьки чотирьох дітей, були взірцевою християнською родиною.

26 червня 1941 року Володимир разом із місцевим парохом о. Миколою Конрадом поверталися додому після сповіді хворої жінки. Їх зупинили солдати НКВС і жорстоко закатували у лісі. Понівечені тіла Христових мучеників поховали на парафіяльному цвинтарі.

У 2001 році Папа Іван Павло II під час свого візиту в Україну о. Миколу Конрада і дяка Володимира Прийму проголосив блаженними мучениками Христової Церкви.

Синод єпископів УГКЦ у вересні 2012 року, проголосив блаженого Володимира Прийму покровителем мирян, що було офіційно проголошено 26 червня 2013 року на Всеукраїнській прощі до с. Страдч.

Комісія УГКЦ у справах мирян

м. Львів, 79031, А/С 5377
вул. Хуторівка 35-Б
www.laityugcc.org.ua
komisija.myrjan.ugcc@gmail.com

Українська Греко-Католицька Церква Комісія у справах мирян

«... І дало плід, що сходив і ріс;
і принесли: те у ридцять,
те у шістдесят, а те й
у сто разів більше».

(Мк. 4, 8)

ХТО ТАКІ МИРЯНИ?

Я виноградина, ви — гілки. Хто перебуває в мені, а я в ньому, — той плід приносить щедро (Ів. 15:5)

Хто такі миряни?

Миряни — це ті, що «мають у собі нове життя з Богом, перебувають у Бозі, як виноградини на лозі, і несуть Боже Життя у світ, підживлюючи та перевідображаючи Його» (*Christifideles Laici*).

Зодягнувшись у Таїнстві Хрещення в самого Ісуса Христа, помазані Духом Святым в Таїнстві Миропомазання, зростаючи щоденно у Причасті, вони стають Христовими учнями і свідками спасіння для інших.

Миряни (з церковнослов'янської «міръ» — світ), живучи у світі, тобто поза духовним (священичим) саном та за мурами монастиря, мають завдання нести Христа світові та свідчити Його тут і тепер.

Іншими словами, покликання мирянина — це бути у світі, але не від світу (пор. Ів. 17.), тобто плеkatи цінності та чесноти, але не піддаватись спокусам. Це покликання християнин може здійснити, виконуючи три основних завдання.

Перше завдання мирянина — звіщати Благу вістку, Євангеліє, в колі рідних, серед друзів, на місці праці. Неодмінно перед цим і самому слід проникнути в глибину Божого Слова, пережити радість обіцянки спасіння, відкинути справи темряви і стати свідком Христового воскресіння.

Слід згадати слова праведного Митрополита Андрея, який заохочує до читання та життя Євангелієм: «Святе Євангеліє [...] хату освячує і стягає на ней благодать. Воно стереже їх [жителів хати] перед злом, показує їм дорогу, підносить їх серця до неба, очищує плями їх душ [...] Тому звичай читати Святе Письмо кожного дня, хоч би хвилину, повинен стати звичаєм кожної християнської родини».

Другим завданням є освячення себе та світу молитвою і постом. Зібрані на Євхаристію (Святе Причастя), ми приймаємо Самого Бога, якого покликані нести в усі наші обставини життя, для всіх людей, котрих зустрічаємо. Завдяки молитві можемо отримати ласку спасіння, молитвою і постом можемо побороти спокуси, молитвою можемо змінитися самі та змінити світ. Адже Ісус запевнив: «Все, що попросите в моє ім'я, вчиню вам» (пор. Ів. 14, 13)

Третє завдання — служіння, воно часто не вписується в сучасні ідеали влади та могутності, комусь може видаватись приниженнем. Але служіння близьньому — це і є царювання з Христом, бо Він приходив до найбільш потребуючих, Він сам мив ноги Своїм учням і казав «хто хоче бути більшим, хай стане всім слугою» (Мр. 10, 43). Саме через служіння близьньому, через добре діла та милосердя інші пізнають, що ми є Христовими учнями, через це зможуть піznати і нашого милосердного Бога (пор. Ів. 13, 35).

Всі ці завдання, котрі вписані в покликання мирян, мають на меті розбудову Царства Божого, Господнього виноградника, Його Церкви.

«Ідіть і ви у мій виноградник»

(Мт. 20,1-16).

Як і в цій євангельській притчі власник виноградника кличе працівників, так і нас, мирян, Господь закликає, «щоб взяти живу, свідому та відповідальну участь у місії Церкви». (*Christifideles Laici*, 2). Кожен повинен розуміти свою роль та відповідальність за цю працю. Христос, який посилає нас як апостолів до сучасного світу, благословить нас численними дарами та унікальними талантами. Але чи ми, кожен з нас на своєму місці, дбаємо про те, щоб відповісти на цей заклик, щоб не занедбати тих обдарувань?

Ми маємо бути сіллю землі та світлом для світу, сіллю, яка не звітріє, та світлом, яке не ховают (Мт. 5, 13–15). Тому кожному потрібно стати в правді перед Богом і відповісти, чи справді не марнуємо Божих дарів; чи свідчимо Бога на місці своєї праці; чи молимося особисто та в колі родини, друзів, спільноти, громади; чи допомагаємо тим, хто цього потребує.

Миряни — ті, котрих Бог покликав змінювати світ своєю присутністю, освячувати молитвами, витирати сльози, нищити несправедливість.

Господь нас потребує, як працівників Його виноградника, Його Церкви, як свідків Його любові та великого відкуплення.

Маючи приклад святих, ніхто не може залишатись бездіяльним, але навпаки потрібно змагати до ревної праці на благо Церкви та прославу Божого імені.

Наша віра в Господа Бога не є особистим надбанням, вона зростає в колі родини, у Церкві, у тій чи іншій парафіяльній спільноті. Участь у Святих таїнствах, активне молитовне життя та служіння близьньому формують нас як добрих християн та парафіян.